

Tijdens het jaarlijkse vriendenweekend doet Lara een vreselijke ontdekking.
Boos en verdrietig verdwijnt ze in de ijskoude nacht. Als Lara uren later nog niet terug is,
wordt voor het ergste gevreesd.

LINDA VAN RIJN

WINTERWERELD

LITERAIRE THRILLER

Winterwereld

Linda van Rijn

Winterwereld

Literaire thriller

HOOFDSTUK 1

‘DEZE OF DEZE?’

‘Hm?’

‘Yves?’

Er kwam geen reactie.

‘Laat maar.’ Lara van Dam keek heen en weer tussen de jurken die ze omhooghield. Haar vriend lag op hun bed en had meer aandacht voor zijn telefoon dan voor de kleding die Lara aan het inpakken was.

‘Yves?’ vroeg ze opnieuw. ‘Welke zal ik meenemen?’

Nu keek hij wel op. ‘Wat is er?’

‘Ik ben aan het inpakken. Welke jurk vind je mooier?’

Yves trok één wenkbrauw op, keek naar de kleding en daarna weer naar Lara. ‘Ze zijn precies hetzelfde?’ zei hij half vragend.

‘Welnee.’ Lara rolde met haar ogen en mompelde, meer

tegen zichzelf dan tegen haar vriend: ‘Mannen en kleren...’

Yves grinnikte. ‘Ze zijn allebei zwart, ik zie het verschil niet.’

‘Maar wel een heel ander model.’ Lara keek nog een keer naar beide kledingstukken en maakte toen haar keuze. Ze legde de jurk van sweatstof in haar koffertje en hing de andere terug in de kast. Het zou meer een sweatstof-achtig weekend worden.

‘Heb jij al gepakt?’ vroeg ze aan Yves, terwijl ze rondkeek in de slaapkamer of ze zijn grijze sporttas ergens zag.

‘Nee.’ Hij schudde zijn hoofd en had zijn aandacht alweer bij zijn telefoon. ‘Dat doe ik zo wel.’

Lara zei maar niets. Ze kende Yves langer dan vandaag. Het maakte eigenlijk niet eens uit of ze drie weken gingen trekken door Amerika of, zoals nu, een weekendje weg met vrienden – hij was altijd binnen drie minuten klaar met inpakken. Over twee uur moesten ze weg, en hij zou waarschijnlijk over anderhalf uur eens aanstalten gaan maken. Een spijkerbroek en trui en wat schoon ondergoed, meer had hij niet nodig. Soms was ze daar wel jaloers op.

Ze haalde een grijze spijkerbroek en een zwarte oversized blouse uit de kast. Even aarzelde ze, toen stopte ze ook nog haar groene wollen jurk in haar koffertje, ook al zat dat eigenlijk al vol. Ze gingen drie nachten en ze had nu genoeg kleding mee voor een week, maar het was altijd fijn om iets te kiezen te hebben. Bovendien was het al dagenlang niet boven nul geweest en konden ze misschien wel schaatsen. Niets lekkerder dan een warme douche en droge kleren achteraf.

‘Ik heb er echt zin in’, zei Lara, terwijl ze haar kleding aandrukte en naar de badkamer liep om de laatste spullen

in haar toiletta te stoppen. Toen ze weer terugkwam in de slaapkamer, had Yves zijn telefoon opzijgelegd. Met zijn armen onder zijn hoofd gevouwen lag hij naar haar te kijken.

‘Wat?’ vroeg Lara met een glimlachje. ‘Wat is er?’

‘Niks, ik kijk gewoon naar je.’

‘Waarom?’

‘Vind ik leuk.’ Hij trok één wenkbrauw op. Lara grinnikte. Zelfs na vier jaar samen flirtte Yves nog vaak met haar. Dat vond ze leuk aan hem, hij had haar destijds ook op die manier versierd. Ze hadden elkaar leren kennen op een festival waar ze door een wederzijdse vriendin aan elkaar voorgesteld waren. Yves had helemaal niet aangedrongen of, zoals andere mannen vaak deden, zich uitgesloofd tot het gênant werd. Ze hadden gewoon de hele avond gekletst en gedanst en ondertussen had hij met zijn geflirt maar al te duidelijk laten merken dat hij haar leuk vond. Eerst had ze hard to get gespeeld. ‘Begin er maar niet aan’, had haar vriendin haar ingefluisterd toen ze merkte dat Lara en Yves zoveel aandacht voor elkaar hadden. ‘Ik ken hem langer dan vandaag en geloof me: dat flirten doet hij niet alleen met jou.’ Naarmate de avond vorderde en Lara merkte dat ze Yves meer dan aardig vond, had ze bij zichzelf op de rem getrapt. Ze had helemaal geen zin om verliefd te worden op iemand die blijkbaar de reputatie had te sjansen met alles met een hartslag. Na twee jaar met haar ex, een man met een heleboel issues maar geen bereidheid eraan te werken, wilde ze niets liever dan een normale, gelijkwaardige relatie. Als ze haar vriendin mocht geloven, zat zoiets er met Yves niet in.

Van haar hele façade was aan het eind van de avond

niets meer over geweest. Ze moest toegeven dat de cocktails die Yves voor haar bleef halen, daar ook aan hadden bijgedragen, maar de volgende ochtend had ze geen spijt gehad toen ze naast hem wakker was geworden in haar veel te kleine en veel te warme iglotentje op de festivalcamping. Ze had toen eigenlijk gedacht dat het voor één nacht was, maar nog geen drie maanden later was ze al bij Yves ingetrokken. Hun gemeenschappelijke vriendin hadden ze allebei niet zo vaak meer gesproken, maar Lara had begrepen dat haar zogenaamde advies vooral voortkwam uit het feit dat ze zelf ooit na twee weken door Yves gedumpt was. En niet zo netjes gedumpt, had Yves ruiterslijk toegegeven, want hij was inderdaad iemand tegengekomen die hij leuker vond. Maar het was vijf jaar geleden en de vriendin in kwestie had allang weer een ander, dus hij begreep niet helemaal waarom ze slecht over hem bleef praten. Lara maakte het toen eigenlijk al niet meer uit, ze was toch al waanzinnig verliefd op Yves. En toen zij toevallig op zoek moest naar een nieuw huis omdat haar huurappartement in de binnenstad van Utrecht in de verkoop ging, had Yves aangeboden dat ze wel bij hem kon intrekken. Het was maar een paar kilometer verderop, dus nog makkelijk met verhuizen ook, had hij gezegd, alsof dat het argument was dat haar over de streep zou trekken. Lara wilde niets liever dan met hem samenwonen.

Achteraf wist ze niet of het nou het allerbeste idee was geweest om zo snel bij elkaar in te trekken. Het had best wat tijd en ruzie gekost om Yves ervan te overtuigen dat ze zijn vriendin was, niet zijn huishoudster. Zijn vorige vriendin had het blijkbaar normaal gevonden om alles in huis te doen en daarna was Yves zo'n vrijgezel geweest die geen

zin had om de gebruiksaanwijzing van de wasmachine te lezen. In plaats daarvan had hij al zijn was naar de wasserette gebracht, waar hij het gestreken en opgevouwen terugkreeg. Lara had weleens tegen vriendinnen geprapt dat als Yves zijn was niet naar de wasserette maar naar zijn moeder had gebracht, ze meteen rechtsomkeert had gemaakt. Welke vrouw wilde er nou een man die nooit echt zelfstandig was geworden? Alleen was Yves' moeder een paar jaar eerder overleden, dus zijn was kon ze in elk geval niet meer doen.

'Wat erg', had Lara gezegd toen Yves dat vertelde, maar hij had haar medeleven meteen weggewuifd.

'Ik zag haar misschien twee keer per jaar. Als ze me vanuit het ziekenhuis niet hadden gebeld, had ik het misschien nog niet eens geweten. Maar ja, enig kind, hè. Dus ze moesten wel bellen.'

Lara begreep eerst niet dat hij zo luchtig kon doen over zijn moeders dood, maar nadat hij haar steeds meer had verteld over de gecompliceerde relatie die hij altijd met haar had gehad, was ze steeds meer gaan begrijpen waar Yves' houding vandaan kwam. Zijn moeder had haar leven lang gekampt met psychische problemen, die na de geboorte van Yves waren verergerd. Ze had altijd geworsteld met het moederschap en daarvan had Yves de wrange vruchten geplukt. Hulp had ze niet gekregen – of niet gewild – en ze was hoe langer hoe minder voor haar zoon gaan zorgen. Zijn vader had iets meer zijn best gedaan, volgens Yves, maar eigenlijk was hij vooral gevlucht in zijn werk om te ontsnappen aan zijn vrouw en de zorg voor zijn zoon. Daardoor was geld nooit een probleem geweest, maar liefde des te meer. Zijn moeder was alleen maar met

zichzelf bezig geweest, niet in staat haar man of haar zoon lief te hebben. Yves zei altijd dat zijn vader niet voor niets al op zijn vijftigste aan een hartaanval was gestorven. Dat vond Lara altijd een wat morbide grapje, maar het viel niet te ontkennen dat Yves een moeilijke jeugd had gekend. Misschien verklaarde dat waarom het niet makkelijk was om door te dringen tot Yves' diepste gevoel. Hij vluchtte liever in humor, meestal cynisch. Maar Lara wist dat ze er uiteindelijk in geslaagd was. Nog steeds was Yves geen man die zich makkelijk uitte, maar eens in de zoveel tijd hadden ze een gesprek waarbij ze duidelijk voelde dat hij zijn harnas had laten varen. Laatst had hij voor het eerst ook gezegd dat hij zijn moeder miste. Niet de boze, narcistische vrouw die ze was, maar een moederfiguur. Iemand met wie hij het uiteindelijk misschien nog had kunnen goedmaken, als ze lang genoeg had geleefd om toch nog hulp te accepteren. Dat vond Lara mooi, dat Yves die gevoelens nu bij zichzelf toeliet. Ze had hem dat ook verteld, maar met zo'n opmerking kon hij dan weer weinig. Toch merkte ze dat het hun relatie goeddeed als ze dat soort dingen uitsprak. Misschien reageerde hij er niet op, ze wist dat hij er toch over nadacht.

Overigens was het met de was toch nog goed gekomen. Yves wist inmiddels hoe de wasmachine werkte en gebruikte die zowaar. De eerste tijd toen ze samenwoonden was hij er voor het gemak van uitgegaan dat Lara alles in huis zou doen. Niet alleen was de wasserette verleden tijd, hij had ook maar meteen zijn schoonmaakster afgezegd. Om die reden hadden ze binnen twee weken nadat Lara was verhuisd hun eerste knallende ruzie gehad, en even had Lara zelfs gedacht dat dit het einde van hun relatie

zou betekenen. Wat moest ze met een man die haar beschouwde als een goedkoop alternatief voor huishoudelijke hulp? Yves op zijn beurt had haar verweten dat ze het allemaal persoonlijk maakte. Hij had het helemaal niet zo bedoeld, hij had alleen gedacht dat ze met z'n tweeën best zelf het tweekamerappartement schoon konden houden. Allemaal leuk en aardig, had Lara hem voor de voeten geworpen, maar in twee weken tijd had hij nog niet één vinger uitgestoken.

Na een hele nacht en een hele dag van ruzie en koude oorlog had Yves de schoonmaakster weer aangenomen en had hij beloofd dat hij zijn deel van het huishouden zou doen. Lara was blij dat hij in elk geval haar gevoel erkende, al had ze hem zeker het eerste jaar van hun relatie altijd moeten wijzen op wat er gedaan moest worden. Ze had vaak op haar tong moeten bijten om geen commentaar te leveren als hij dan na drie dagen eens aan de slagging, maar ze wilde geen zeurende huisvrouw worden. Ze was trouwens ook helemaal geen huisvrouw, want ze werkte fulltime, terwijl Yves – die voor zichzelf werkte – veel meer thuis was. Hij was freelance ict-consultant en had natuurlijk zijn afspraken buiten de deur en zijn dagen waarop hij bij opdrachtgevers werkte, maar verder kon hij zijn tijd zelf indelen. Daar was Lara weleens jaloers op, omdat ze als teammanager bij een instelling voor moeilijk opvoedbare kinderen een groep pedagogisch medewerkers aanstuurde en altijd of vanaf kantoor of vanuit een van de locaties van de instelling moest werken. Ze was nog steeds weleens teleurgesteld als ze na een dag hard werken thuiskwam en Yves nog niet eens aan boodschappen had gedacht, maar aan de andere kant waren zijn

relaxte houding en zijn 'go with the flow'-mentaliteit ook de dingen die ze leuk vond aan hem, en waar ze zelf nog iets van kon leren. Hij vulde haar aan, zo zag ze dat.

Lara ritste haar toilettas dicht, legde hem op haar kle- ren in de koffer en moest flink duwen om het deksel dicht te krijgen. Daarna deed ze de deur van de kledingkast dicht. In het voorbijgaan ving ze een blik van zichzelf op in de spiegel. Automatisch haalde ze haar hand door haar bruine haar en bond het vast in een staart. Ze moest eigenlijk naar de kapper. Haar haar hing normaal gespro- ken tot op haar schouders, maar nu was het ongewoon lang. Het probleem was alleen dat ze de laatste tijd amper tijd had gehad voor dat soort afspraken. Met haar vinger veegde ze een beetje mascara weg van onder haar oog. Ze boog naar de spiegel om te checken of haar make-up op meer plekken was uitgelopen, maar dat was niet zo. Daar- na keek ze zichzelf vluchtig aan. Haar bruine ogen ston- den vermoeid, dat zag ze zelf ook wel. Het was fijn om er dit weekend even uit te zijn.

'O shit, ik ben vergeten koffie te kopen', zei ze toen, om- dat dat haar ineens te binnen schoot.

'Nou en?' zei Yves, nog steeds leunend op zijn elleboog. 'We gaan het hele weekend weg.'

'Ik had het aan Rianne beloofd. Zij heeft een boodschap- penlijst gemaakt en gevraagd of iedereen iets wil mee- nemen.'

Yves trok één wenkbrauw op. Lara keek hem aan. 'Wat?'
'Niks.'

'Oké, ik weet wat je denkt. Maar er is geen winkeltje op het park en ook niet echt een restaurant, dus het is fijn dat iemand over het eten heeft nagedacht.'

‘Ja.’

Lara grinnikte om Yves’ geamuseerde blik. Ze wist precies wat er in zijn hoofd omging. Yves was meer het type om om halfzeven eens te bedenken dat er ook nog gegeten moest worden. Een verdeelde boodschappenlijst was aan hem niet echt besteed.

‘We rijden zo wel even langs Albert Heijn’, zei hij echter. ‘Dan hoeft Rianne niet in de stress te schieten.’

‘Ze is ook niet in de stress, maar...’ Lara maakte haar zin niet af, maar haalde haar schouders op. ‘Maakt ook niet uit. Dit herinnert me er wel aan dat ik ook de pasta mee zou nemen. Die moet ik niet vergeten.’

Ze liep naar de keuken om de boodschappen klaar te zetten: behalve de spaghetti ook een paar potten pasta-saus en wat rode wijn. Daarna ging ze weer naar de slaapkamer, waar Yves inmiddels was opgestaan. Hij had zijn kleine sporttas gepakt en stond voor zijn kledingkast. Daar haalde hij een spijkerbroek en twee truien uit en even later ritste hij zijn tas dicht.

‘Klaar’, verkondigde hij.

‘Dat doe je snel.’

‘Ja.’ Hij legde zijn hand op haar onderrug en liet zijn vingers onder haar broekband glijden. ‘Ik hou graag tijd over voor leuke dingen.’

‘Yves...’ zei Lara half lachend, half bestraffend. ‘Ik ben nog niet klaar met inpakken en we zouden niet te laat vertrekken vanwege de sneeuw.’

‘Maar je hebt zelf gezegd dat we het nu vaak moeten doen.’ Yves grijnsde. ‘Ik hou me graag aan die taak.’

Lara keek hem aan en grinnikte. ‘Dat zal zwaar voor je zijn.’

‘Valt mee.’ Yves legde nu beide handen op haar heupen en trok haar tegen zich aan. ‘Er zijn ergere dingen.’

Lara gaf zich gewonnen. ‘Oké, misschien hebben we toch nog wel even tijd.’

‘Dat lijkt me wel’, zei Yves, maar half verstaanbaar doordat hij haar ondertussen aan het zoenen was. Het volgende moment duwde hij haar achterover op het bed.

Achteraf lagen ze naast elkaar. Yves had een sigaret opgestoken, ook al wilden ze eigenlijk allebei niet dat er in huis werd gerookt.

‘Gek idee, hè?’ zei Yves.

‘Wat?’

‘Dat we net misschien wel een baby hebben gemaakt.’

Lara glimlachte. ‘Ja, heel gek.’

In werkelijkheid was die kans klein, omdat ze op z’n vroegst over tien dagen weer vruchtbaar was, maar dat zei ze er niet bij. Ze hield dat allemaal bij in een speciale app, maar ze vreesde dat Yves de rillingen zou krijgen als hij dat zou weten.

‘Laten we maar kijken’, was zijn antwoord geweest toen Lara een paar maanden geleden had gezegd dat ze toch wel heel graag een kind wilde. Dat wilde ze al zeker een jaar, maar Yves was er nog niet klaar voor geweest. De eerste keer dat ze het had voorgesteld, had hij zo afwijzend gereageerd dat Lara het onderwerp maandenlang niet meer durfde aan te snijden. Hij had gezegd dat hij nog zoveel wilde doen met zijn leven en dat ze niet van hem kon verlangen dat hij nu al vader zou worden. Hij was zelfs een beetje boos geworden en had geroepen dat hij misschien wel nooit kinderen wilde en dat ze toch wist hoe hij in

elkaar stak. Die avond had Lara zitten huilen op de bank en na een paar uur was Yves tot inkeer gekomen en had hij gezegd dat hij van die laatste opmerking spijt had. Natuurlijk wilde hij ooit kinderen en het was niet zijn bedoeling geweest Lara te kwetsen, maar ze moest wel begrijpen dat hij zichzelf echt nog te jong vond. Hij was toen vierendertig, Lara vier jaar jonger. Zij vond hem helemaal niet zo jong, maar ze had wijselijk gezwegen en in plaats daarvan gezegd dat hij haar dan maar moest vertellen wanneer hij er klaar voor was. Daarna hadden ze er maandenlang niet over gepraat, tot de zoveelste vriendin zwanger werd en Lara niet langer haar mond had kunnen houden. Deze keer hadden ze een serieuzer gesprek gevoerd. Yves had gezegd dat hij misschien wel een kind wilde, maar dat hij bang was dat hij daarvoor veel zou moeten inleveren. Zijn stapavondjes bijvoorbeeld. Lara had maar snel geantwoord dat dat natuurlijk helemaal niet nodig was, in stilte hopen dat Yves tegen de tijd dat er eenmaal een baby was, zelf zou inzien dat twee, soms zelfs drie keer per week op stap best veel was. Lara vond dat meer iets voor studenten, maar ze had gezegd dat ze er heus wel samen uit kwamen. En anders was er altijd nog een oppas. Yves was van die mededeling zienderogen minder nerveus geworden en nog eens een paar weken later had hij gezegd dat hij, als Lara het graag wilde, ervoor openstond om aan kinderen te beginnen. Dat was nu zes maanden geleden en ergens was Lara teleurgesteld dat ze nog niet zwanger was, al wist ze ook wel dat het even kon duren. Yves maakte er weleens een opmerking over, zoals net, maar verder leek hij er niet echt mee bezig te zijn. Dat was ook niet echt wat voor hem. Yves was meestal bezig met het nu, hooguit met vanavond.

Ze had zich voorgenomen tegen de buitenwereld haar mond te houden over hun babyplannen, maar omdat ze zo weinig met Yves kon delen, had ze wel iemand in vertrouwen moeten nemen. Het onderwerp zat zo veel in haar hoofd, ze wilde er gewoon over praten. Ze had het eerst tegen Rianne gezegd, haar beste vriendin, en daarna tegen haar zus Caroline. Van dat laatste had Lara eigenlijk spijt. Caroline had ook een beetje raar gereageerd. Of eigenlijk had ze er niet op gereageerd. ‘Leuk’, had ze gezegd en toen Lara had verteld dat ze nog maar net bezig waren en dat het natuurlijk best een tijd kon duren, had Caroline geknikt. Daarna was ze over iets anders begonnen.

Eerst was Lara teleurgesteld geweest over de reactie van haar zus. Caroline had niet eens gezegd dat ze het leuk voor haar vond, of dat ze hoopte dat het snel raak zou zijn. Al wist Lara ook wel hoe haar zus in elkaar zat. Caroline was niet het extraverte type, dat Lara om de hals zou vliegen om haar te vertellen hoe leuk ze het vond. Bovendien was inlevingsvermogen niet een van haar sterke punten. Uiterlijk was Caroline altijd wat stoïcijns. Dat betekende niet dat er onder de oppervlakte niets gebeurde – daar gebeurde juist heel veel, wist Lara – maar Caroline uitte haar emoties nu eenmaal niet zo makkelijk. Lara herinnerde zich nog de schaatswedstrijd die haar zus op de basisschool eens had gewonnen. Met een strak gezicht had ze op de hoogste plaats van het podium gestaan en de meester die de prijzen uitreikte, had nog aan haar gevraagd of ze niet blij was. Ze was hartstikke blij geweest, wist Lara, maar Caroline vond het nu eenmaal vaak moeilijk zichzelf een houding te geven.

En achteraf gezien was het ook niet zo tactisch geweest

om Caroline deelgenoot te maken, realiseerde Lara zich. Haar zus was net weer single en dan is het natuurlijk niet leuk om te horen dat je jongere zusje op het punt staat aan kinderen te beginnen. Zeker omdat Caroline nou niet bepaald grossierde in succesvolle relaties en kinderen er voor haar misschien wel nooit in zouden zitten. De man door wie ze net aan de kant was gezet, had Lara nooit ontmoet. Zo ging het meestal: de vriendjes bleven niet lang genoeg om voorgesteld te worden aan de familie en degenen die Lara wel had ontmoet, hadden het woord 'fout' in hoofdletters op hun voorhoofd staan, maar om een of andere reden zag Caroline dat zelf niet.

Caroline was drie jaar ouder, maar Lara had soms het gevoel dat ze nooit volwassen zou worden. In elk geval niet op mannengebied. Eén keer had ze een leuke man gehad, een jaar of twee geleden. Een basisschoolleraar, aardig, betrouwbaar, dol op kinderen. Maar na drie maanden hield Caroline het voor gezien omdat ze zich opgesloten voelde. Lara dacht dat haar zus bindingsangst had, maar dat zei ze natuurlijk niet. Ze wist ook eigenlijk niet of Caroline zich wel wilde binden. En of ze kinderen wilde. Ze waren best close, maar gek genoeg hadden ze het daar nooit over.

Bij Rianne was het anders gegaan. Van haar wist Lara dat ze geen kinderwens had. Sterker nog: Rianne had vaak genoeg gezegd dat ze werkelijk niet begreep wat mensen eraan vonden om een kind te krijgen, en Lara wist dat ze best een beetje teleurgesteld was geweest door de mededeling dat Lara wel hoopte binnen afzienbare tijd moeder te worden. Niet dat Rianne dat had laten merken. Ze had gezegd dat ze het leuk voor haar vond en dat ze hoopte dat het snel zou lukken. Lara vroeg zich af wat het

met hun vriendschap zou doen als zij inderdaad een kind kreeg. Ze hoopte dat de vriendschap onveranderd zou blijven, maar eigenlijk kon ze zich dat niet voorstellen. Ze zou meer moeite moeten doen om met Rianne af te spreken, dat wel. Maar ze kon zich niet voorstellen dat hun vriendschap zou eindigen, daarvoor was die te hecht.

Nu ze aan Rianne dacht, realiseerde ze zich dat ze nog langs de supermarkt moesten, terwijl er sneeuw in aantocht was.

‘Kom Yves’, zei ze, terwijl ze overeind kwam. ‘We moeten gaan. Ik wil niet in een of andere monsterfile terecht komen vanwege het slechte weer.’

Yves was een beetje ingedommeld, maar deed nu één oog open. ‘We kunnen ook thuisblijven’, zei hij, zijn blik op haar gericht. ‘Dan zeg je dat ik ziek ben.’

Lara schudde haar hoofd en trommelde hem op zijn buik. ‘Nee, we gaan. Kom op.’

Ze sloeg haar benen over de rand van het bed en zocht haar kleren bij elkaar. Toen ze was aangekleed, drukte ze haar koffertje dicht en sloot de rits. Yves kwam overeind en bleef met zijn telefoon op het bed zitten. Van een afstandje zag Lara dat hij WhatsApp had geopend.

‘Zullen we gaan?’ vroeg ze nadrukkelijk. Als Yves eenmaal zat te appen, was je zo een halfuur verder. Hij gaf geen antwoord.

‘Yves?’ vroeg Lara.

‘Hm-hm.’

Ze zei maar niets meer. Yves had allerlei groepsapps met vrienden, waar de meest onzinnige plaatjes en filmpjes werden uitgewisseld. Lara vond het je reinste tijdverspilling, maar Yves reageerde vaak narrig als ze bleef

aandringen dat hij zijn telefoon nu eindelijk weg moest leggen. Dat irriteerde haar, maar toch hield ze haar mond. Ze had geen zin in ruzie, zo vlak voor het weekendje weg. Hij zou zo vanzelf wel komen.

Het kostte een halfuur voordat Yves klaar was voor vertrek en daarna nog eens een uur voordat ze op de snelweg waren. Rianne had gebeld of ze toch nog wat meer boodschappen wilden meenemen, omdat hun andere vriendin Elke na een halfuur onderweg zich had gerealiseerd dat ze haar deel was vergeten. Lara en Yves waren naar de supermarkt gereden, waar het enorm druk was geweest, maar uiteindelijk reden ze dan Utrecht uit, de A2 op, richting het Brabantse vakantiepark waar ze het weekend zouden doorbrengen.

De ruitenwissers zwiëpten de natte sneeuw van de voorruit. Dit was nog maar een voorbode van wat er zou komen. Aan het eind van de middag zou het flink gaan sneeuwen, was er voorspeld. Er was de laatste dagen ook al heel wat gevallen. De rijksweg vormde een natte, donkere streep tussen de witte bermen. De radio stond zachtjes aan. In het praatprogramma ging het over de recente beurskoersen, maar Lara luisterde niet echt. Haar handen lagen in haar schoot, op haar telefoon. Ze moest eigenlijk nog wat mails versturen, maar ze kon zich er niet toe zetten. In plaats daarvan gleden haar gedachten naar het weekend dat voor haar lag. Het was fijn om er even uit te zijn. De laatste tijd was het zo druk geweest op haar werk. Veel nieuwe kinderen die gediagnosticeerd moesten worden en voor wie een behandelplan moest worden opgesteld, en een ongewoon aantal ontevreden ouders. Ouders

die hun eigen ideeën hadden over wat er met hun kind aan de hand was en de behandeling die nodig was. Lara had veel geduld, maar ze had nu al een paar keer zin gehad om te snauwen wat die ouders dan kwamen doen als ze het allemaal zelf zo goed wisten. Dat ze dan toch helemaal geen hulp nodig hadden. Gelukkig was ze professioneel genoeg om haar mond te houden, maar soms moest ze bijna letterlijk op haar tong bijten. Ze was dol op kinderen, ze vond het nog steeds een leuke uitdaging om voor elk kind de juiste behandeling te ontwikkelen en om de medewerkers van haar team hetzelfde te laten doen, en haar grootste beloning zat erin als het dan daadwerkelijk beter ging met een kind. De kinderen die beter in hun vel kwamen te zitten, die ineens begrepen hoe ze zelf in elkaar zaten en dankzij de therapie en het behandelplan leerden hoe ze zich moesten gedragen – niet aangeleerd als een kunstje, maar echt, omdat ze merkten dat ze zich daardoor beter voelden: dat waren de kinderen voor wie ze het deed. Dat ze ook weleens werd uitgescholden door ouders, nam ze op de koop toe. De mails die ze had laten liggen, waren berichten naar dit soort ouders. Ze schudde haar hoofd. Dit weekend even geen werk. Ze zou het maandag wel doen.

Naast haar floot Yves zachtjes mee met de radio, waar inmiddels een zomers hitje te horen was, misplaatst in het mistroostige weer buiten. Yves was relaxter dan zij, ook wat betreft werk. Ze had hem nooit in de stress gezien. Als hij het te druk dreigde te krijgen, nam hij gewoon wat minder klussen aan. Geld interesseerde hem niet zoveel. Zolang hij de vaste lasten en de stapavondjes kon betalen, vond hij het al snel prima. Ze had meegemaakt dat hij halverwege het jaar genoeg had verdiend en om die reden een

maand niets deed. Ergens was Lara weleens jaloers op zijn instelling.

Dat hij zo relaxed was, betekende niet dat hij altijd makkelijk was. Toen ze bijvoorbeeld dit weekend had voorgesteld, had hij eerst zijn hakken in het zand gezet. Ze had het erdoor gedrukt, dat wist ze zelf ook wel. Misschien was het niet zo vreemd dat het van Yves niet per se hoefde, omdat het groepje waarmee ze weggingen bestond uit haar vriendinnen. Rianne ging mee, en Caroline ook. Zij was in de loop der jaren ook een vriendin van Yves geworden. En Elke en Janneke, met wie Yves minder had dan Lara, maar met Jannekes vriend Ruben kon Yves goed opschieten. En misschien ook wel met Teun, de vriend van Elke. Dat laatste wist ze niet zeker, want ze kenden Teun nog niet zo goed. Ze vroeg zich af of daar dit weekend verandering in zou komen. Misschien niet. Ze had Teun al een paar keer ontmoet bij etentjes en een keer toen ze hem en Elke toevallig op een terrasje waren tegengekomen en ze samen koffie hadden gedronken, maar het was moeilijk om hoogte van hem te krijgen. Hij luisterde voornamelijk en deed niet echt mee aan gesprekken. Wel had hij soms een blik op zijn gezicht waaruit bleek dat hij iets vond, maar hij sprak zich niet uit. Lara vond dat lastig. Ze hield meer van mensen die gewoon zeiden wat ze dachten. Maar Elke leek blij te zijn met Teun. Zij zei dat ze het juist leuk vond dat hij niet de hele tijd overal doorheen tetterde. Hij was bedachtzaam, en wat hij zei sloeg ergens op. Mysterieus, had ze hem zelfs genoemd, en belezen. Saai was meer de omschrijving die Lara voor hem had, maar ze wilde niet te veel oordelen. Het moest dit weekend gewoon gezellig worden en ze wilde Teun een kans geven.

‘File’, zei Yves, terwijl hij vaart minderde.

Lara keek op. Ze had niet gemerkt dat de borden boven de weg knipperden en aangaven dat je nog maar vijftig mocht rijden.

‘De vrijdagmiddagspits is altijd pittig’, zei Yves, meer in het algemeen dan tegen Lara. Ze knikte half. Van omstandigheden op de weg had ze weinig verstand aangezien ze geen rijbewijs had. Het halen ervan stond op haar lijstje van dingen die ze ooit wilde doen, maar vooralsnog was het er niet van gekomen. En ze had het ook niet echt nodig. Haar werk was tien minuten fietsen en naar vrienden en familie reed Yves altijd, of ze ging met het openbaar vervoer. Eigenlijk vond ze het voorlopig wel best. Autorijden leek haar best eng en bovendien kon ze, als ze inderdaad een baby zouden krijgen, haar geld ook wel anders gebruiken.

Yves had op zijn telefoon de fileberichten gecheckt en legde het mobieltje terug in het vakje van de deur, waar hij het altijd bewaarde als hij reed. ‘Het valt mee’, zei hij. ‘Tien minuten vertraging.’

Lara’s telefoon pingde, meteen gevolgd door die van Yves. Hij negeerde de zijne, maar zij opende WhatsApp op haar eigen telefoon. Er kwam een appje binnen van Rianne, die een groepsapp had aangemaakt met iedereen die dit weekend meeging. *Ben er*, schreef ze. Het verbaasde Lara niet dat ze er als eerste was. Rianne was een regelaar. Ze had niet alleen de boodschappenlijst verdeeld, ze had eigenlijk het hele weekendje geregeld. Ze had het huisje uitgezocht en geboekt, iedereen de routebeschrijving gestuurd – die Lara maar had gelaten voor wat die was, omdat Yves er toch niet naar zou kijken – en

de incheckinformatie rondgestuurd. Er was iets met een sleutel die verstopt zat in een speciaal kastje met een code. Ook daar had Lara amper naar gekeken, Rianne zou er toch wel als eerste zijn.

‘Rianne is er’, zei ze tegen Yves. Die knikte. Vrijwel meteen kwam er een berichtje binnen van Janneke, die zei dat zij en Ruben nu het park op reden, gevolgd door een appje van Caroline dat ze nog moest vertrekken. Lara legde haar telefoon aan de kant en glimlachte even. Het verbaasde haar niet van haar zus. Die was altijd en overal te laat. Wat dat betreft konden ze niet verschillender zijn. Of, nou ja, niet alleen wat dat betreft. Het was eigenlijk een wonder dat ze zo goed met elkaar konden opschieten. Hun moeder had weleens gegrapt dat een van de twee van een andere man moest zijn, of dat de genetische range gewoon groot was. Ongetwijfeld dat laatste, want no way dat een van hun ouders ooit vreemd zou gaan. Lara vond het altijd gaaf dat zij en Caroline ondanks hun verschillen nooit echt ruzie hadden gehad, zoals je weleens hoorde bij zussen onderling. Oké, ze hadden hun onenigheden, maar wie had dat niet? De langste periode dat ze elkaar niet hadden gesproken was toen Caroline het huis al uit was en Lara een keer bij haar in Utrecht had gelogeed. Ze waren gaan stappen en Caroline had een leuke man ontmoet. Die wilde ze mee naar huis nemen, maar omdat Lara er was, was dat lastiger. Toen had Caroline snel met een huisgenoot geregeld dat Lara wel bij hem op de kamer kon slapen, zodat zijzelf haar bed met haar nieuwe verovering kon delen. Het gevolg was geweest dat Lara de hele nacht wakker had gelegen, omdat de huisgenoot in kwestie haar ten eerste een flinterdun matrasje op de grond had gegeven en

ten tweede ontzettend snurkte. Het slaapgebrek was niet de reden dat Lara boos was geweest, maar wel het feit dat Caroline de volgende dag echt niet begreep wat nou het probleem was. Samen uit, samen thuis, had Lara gezegd, maar haar zus was net in het studentenleven gestapt en genoot daar volop van. En ze had toch voor een slaappleats voor Lara gezorgd?

Lara was echt boos geweest, maar dat leek aan Caroline voorbij te gaan. Emotioneel zat ze soms vreemd in elkaar, omdat ze het vermogen om zich in een ander te verplaatsen totaal leek te missen. Maar Lara had haar zus geaccepteerd zoals ze was en wist ook dat Caroline er niet op uit was om mensen het gevoel te geven dat ze er voor haar niet toe deden. Aan de andere kant kon haar zus soms ook weer onverwacht attent uit de hoek komen. Dan stond ze plotseling op de stoep met een bos bloemen, gewoon omdat ze in de buurt was. Het waren twee uitersten van haar karakter die moeilijk met elkaar te rijmen leken, maar die allebei bij haar hoorden. En Lara had geleerd dat het hielp om Caroline soms gewoon te wijzen op het feit dat ze zich vreemd of onaardig gedroeg. Elke, die ook met haar bevriend was, was daar goed in. Toen Caroline een keer haar verjaardag was vergeten – terwijl Elke het groots vierde en Caroline ook was uitgenodigd – had Elke zichzelf de eerstvolgende keer dat ze afspraken, helemaal versierd met slingers en zo was ze het restaurant binnengestapt. Caroline had het hilarisch gevonden, maar ze had ook spijt betuigd over de vergeten verjaardag. Het was een van de weinige keren dat Lara haar had horen zeggen dat ze echt baalde van haar eigen gedrag.

Haar telefoon maakte nog een paar keer geluid. Lara

keek naar de berichtjes. Foto's van het huisje, doorge-
stuurd door een enthousiaste Rianne en Janneke. Een fles
wijn die in de koelkast werd gezet. Ze glimlachte en zakte
een beetje onderuit in haar stoel.

'Kan die groep ook op stil?' vroeg Yves. Hij rommelde
met zijn telefoon.

'Hoezo?' Lara keek hem van opzij aan. 'Wat is er dan?'

'Nu gaat iedereen elke twee seconden iets sturen en ik
vind het irritant dat mijn telefoon dan de hele tijd piept.'

'Jouw telefoon piept sowieso de hele tijd.'

'Dat valt best mee.'

Lara trok een gezicht. 'Dat valt helemaal niet mee. Ik
word af en toe gek van dat geluid.'

'En ik word gek van al die onzin-berichten die nu binnen-
komen. Hier,' zei hij, terwijl hij zijn telefoon tussen zijn
vingers heen en weer slingerde, 'Elke deelt haar locatie en
laat ons weten dat het nog twintig minuten rijden is. Wat
kan mij het schelen?'

'Nou zeg, je hoeft niet zo chagrijnig te doen.' Lara trok
een rimpel in haar voorhoofd. Ze begreep oprecht niet
waarom Yves zo geprikkeld reageerde. Het was waar: hij
kreeg doorgaans het ene whatsappje na het andere bin-
nen. En dan was het nu ineens een ramp? Kwam het nou
echt doordat hij eigenlijk eerst niet mee had gewild? Ging
hij echt zo flauw doen?

'Ik doe niet flauw,' zei Yves met een duidelijke onder-
toon van ergernis, toen ze die laatste vraag hardop stel-
de. 'Het is weer typisch iets voor jou om hier zo'n toestand
van te maken. Ik zeg gewoon dat ik die groepsapp op stil
ga zetten en jij reageert alsof ik al je vrienden persoonlijk
heb beledigd, inclusief jouzelf.'

‘Dat slaat nergens op. Je laat alleen geen mogelijkheid onbenut om je mening te geven. Alleen al dat je het de hele tijd hebt over “jouw vrienden”. Het zijn onze vrienden.’

‘Oké, jij doet alsof ik ónze vrienden persoonlijk heb beledigd.’ Het sarcasme in Yves’ stem was niet te missen en irriteerde Lara nog meer. Boos griste ze Yves’ telefoon uit zijn hand. ‘Dan zet ik hem wel op stil voor je, als het allemaal zo erg is.’

‘Hé!’ Yves graaide naar zijn mobiel, maar miste. De auto slingerde even. Lara keek giftig opzij.

‘Kijk een beetje uit, wil je? Straks liggen we nog in de vangrail dankzij jou. Die appgroep moest toch op stil? Nou, dan doe ik dat voor je.’

Ze wist heus wel dat Yves niet wilde dat er iemand aan zijn telefoon kwam. Waar hij haar mobiel te pas en te onpas pakte en bijvoorbeeld voortdurend nieuwsgierig door haar Facebook-timeline scrolde, vond hij het niets als zij hetzelfde bij hem deed. ‘Heb je iets te verbergen?’ had ze vaak half grappend, half serieus gevraagd. Natuurlijk was ze weleens achterdochtig doordat Yves op dit gebied zo op zijn privacy was gesteld, maar ze had eigenlijk geen reden om hem te wantrouwen. Er waren ook mensen die nooit een telefoongesprek voerden met een ander in de buurt, maar dat deed Yves wel gewoon.

‘Geef terug’, zei Yves nu, zijn stem laag en trillend van ingehouden boosheid.

‘Hoezo?’ Lara had geen zin om toe te geven. Ze wilde afrekenen met dit gezeur. ‘Het irriteerde je toch zo? Ik los het probleem graag voor je op.’

Ze drukte op de knop en het schermje lichtte op. Er stond een hele rij ongelezen berichtjes in de groepsapp,

die Rianne ‘Winterwereld’ had genoemd. Lara hield de telefoon rechts van haar, buiten Yves’ bereik. Ze wist dat dat hem irriteerde en ze deed het erom.

‘Zo,’ zei ze, terwijl ze WhatsApp opende, ‘eens even kijken.’

‘Lara.’ Yves’ stem klonk nu donker. ‘Geef terug.’

‘Nee.’ Ze opende de app-groep, ging naar de instellingen en zette de meldingen uit. ‘Opgelost.’

Uit gewoonte klikte ze terug naar het overzicht van gesprekken. Er kwam een nieuw bericht binnen in de app-groep, maar nu maakte de telefoon geen geluid. Lara wilde net WhatsApp uitzetten, toen haar oog op een ander gesprek viel, een paar regels naar onder. Een niet-opgeslagen nummer, er stond geen naam bij. Er was een ongelezen bericht: *Hé schat*.

Op dat moment trok Yves de telefoon uit haar hand. ‘Ben je nu klaar?’ vroeg hij bloedchagrijnig. ‘Als je van plan bent je het hele weekend zo te gedragen, keer ik nu om.’

Lara keek hem aan. ‘Wie was dat?’

‘Ik vroeg je iets,’ zei Yves, haar negerend. ‘Ben je klaar met dat idiote gedoe? Soms gedraag je je echt als een klein kind, Lara.’

‘Wie noemt jou schat?’

Yves keek opzij, een rimpel tussen zijn ogen. ‘Waar heb je het over?’

‘In je WhatsApp.’ Lara keek hem priemend aan. ‘Iemand stuurt “Hé schat” naar je.’

‘Welnee.’ Yves liet zijn telefoon in het vakje van de deur glijden, buiten Lara’s bereik.

‘Hoezo “welnee”? Ik ben toch niet blind?’

‘Oké, dan stond het er wel.’ Yves maakte een handgebaar

alsof hij een vlieg weg wuifde. ‘Dat was iets van een klant, volgens mij.’

‘Een klant die jou schat noemt?’

‘In mijn wereld gaan dingen anders dan in die van jou, dat weet je toch inmiddels wel.’ Er zat iets denigrerends in de manier waarop hij tegen haar praatte. Alsof hij een kind voor de tachtigste keer de regels uitlegde. ‘Dat het bij jullie allemaal zo officieel moet, betekent niet dat dat overal zo is. Relatiebeheer is belangrijk in mijn werk, dat weet je. Jij denkt dat ik voor mijn lol zoveel avonden weg ben. Maar alleen goed zijn is niet genoeg, je moet ook zorgen dat klanten je hun opdrachten gunnen.’

Lara beet op haar lip om zichzelf ervan te weerhouden iets giftigs te zeggen. Yves vond inderdaad dat hij zo ongeveer beste vrienden moest zijn met al zijn opdrachtgevers, zodat ze aan boord zouden blijven. Maar het sloeg nergens op dat hij het nu ineens een verplichting noemde dat hij zo vaak ging stappen, en het sloeg ook nergens op dat zijn opdrachtgevers hem ‘schat’ zouden noemen. Ze dacht even na over een antwoord, maar het raasde in haar hoofd en het lukte haar niet om onder woorden te brengen wat ze wilde zeggen. Ze stonden op het punt enorme ruzie te krijgen, dat voelde ze aan alles. Als ze er nu over door zou gaan – wat ze onder andere omstandigheden zeker zou hebben gedaan – zou het een lastig weekend worden. Yves was al zo geprikkeld omdat hij het blijkbaar allemaal maar een verplichting vond. Het kostte moeite, maar Lara slikte een paar keer, zuchtte diep en besloot voor nu de vrede te verkiezen. Maar zodra ze de kans kreeg zou ze in Yves’ telefoon kijken, want wat ze had gezien, zat haar helemaal niet lekker.